

Petr Drulák: Izrael ztrácí poslední zábrany

- A | 12. dubna 2024

IZRAEL / EU / USA: Politolog Petr Drulák míní, že ztráta posledních zábran Izraele v Gaze se neobejde bez důsledků a dalších rizik.

Izrael ve své válce proti Hamásu překročil minulý týden další hranice civilizovaného vedení války. Izraelské drony zaútočily na vozidla americké humanitární organizace a sedm pracovníků zabily. V týchž dnech izraelské stíhačky vybombardovaly budovu íránského konzulátu v Damašku, přičemž zabily šestnáct Íránců včetně dvou generálů z velení íránských revolučních gard. Jinak Izrael samozřejmě dál zabíjí palestinské civilisty v Gaze, počet obětí už přesahuje třicet tisíc. Čím je dvacítko dalších mrtvých vůbec výjimečná? Proč by to mělo Izrael znepokojovat?

Za jejich výjimečností stojí dva důvody: v prvním případě jde o původ obětí, v druhém o místo smrti. Nejenže zabítí humanitární pracovníci pocházeli z Evropy a USA, ale navíc ještě pracovali pro jednu z nejprominentnějších organizací zvanou Ústřední kuchyně světa (World Central Kitchen). Její zakladatel José Andrés patří k washingtonským kulinářským hvězdám a v USA je všeobecně respektovanou celebritou. Smrt svých spolupracovníků nese velmi těžce. Upozornil, že vozy byly řádně označené a že pracovníci po prvním zásahu konvoje okamžitě volali na izraelské velení, že jde o omyl. Nebylo jim to nic platné, nakonec také zemřeli.

Tato tragédie zvedla ze židle i prezidenta Bidena, který celou svoji kariéru založil na bezvýhradné a nekritické podpoře všeho, co Izrael dělá. Z nějaké empatie vůči obětem ho podezírat nelze; desetitisíce mrtvých žen a dětí na palestinské straně zatím nic nezměnily ani na amerických vojenských dodávkách ani na politické podpoře Izraeli. Ale rozzuřenou celebritu američtí demokraté ve volebním roce opravdu nepotřebují. Biden prý měl velmi otevřený a tvrdý telefonát s izraelským premiérem Netanjahuem.

Íránské oběti zemřeli na konzulátu, který je součástí íránského velvyslanectví. Útoky na diplomatické mise jsou mezi státy něčím naprosto výjimečným, obvykle patří do arzenálu teroristických skupin. Když například americké stíhačky v roce 1999 ve válce proti Srbsku zasáhly čínské velvyslanectví v Bělehradu a zabily tři čínské novináře, Američané se omluvili za omyl. Zda tomu tak skutečně bylo (objevily se pádné argumenty pro i proti), teď není podstatné, jde o to, že USA nechtěly být vnímány jako stát, který nerespektuje nedotknutelnost diplomatických misí tedy jedno z nejuznávanějších diplomatických pravidel.

Izrael si s útokem na zastupitelský úřad tolik hlavu neláme. Je spokojen s likvidací vysokého velitele Jeruzalémských jednotek Revolučních gard (jednotky Quds), které jsou odpovědné za operace v zahraničí zahrnující spolupráci s palestinským Hamásem či libanonským Hizballáhem. Patrně používali budovy konzulátu jako krytí při plánování protiizraelských operací. To sice není v souladu s účelem diplomatické mise, nicméně hostitelské zemi to očividně nevadilo. Izrael tedy mohl mít k útoku své důvody, ty však nic nemění na tom, že se jedná o porušení mezinárodního práva, které je podstatně vážnější než jeho předchozí atentáty na íránské generály na syrském území; v posledních měsících jich bylo několik. Pro srovnání si představme, jak by asi Západ reagoval na ruské bombardování svých zastupitelských úřadů v Kyjevě. Je zřejmé, že Írán již plánuje odvetu.

Své důvody měl Izrael i pro útok na humanitární konvoj. Disponoval informací, která se ukázala jako falešná, že vozidla přepravují významného představitele Hamásu. I kdyby tato informace byla správná, bylo by izraelské jednání neobhajitelné. Rozhodl se obětovat životy humanitárních

pracovníků, občanů spojeneckých zemí, díky nimž nejsou už beztak ohromující počty palestinských obětí izraelského řádění násobně vyšší. Izrael je přesvědčen, že si může dovolit cokoliv. Spoléhá na mocnou izraelskou lobby v USA a dalších západních zemí. Netanjahuova vláda také ví, že v otázce brutálního postupu vůči Palestincům může počítat s podporou vlastního veřejného mínění. Proti Netanjahuovi se sice demonstruje, ale ve vedení války ho více než dvě třetiny Izraelců podporují.

Izrael si však úplně všechno dovolit nemůže. Jeho právo na existenci bylo uznáno po druhé světové válce nikoliv na základě biblických textů, nýbrž na základě mezinárodního práva, židovského lobbování, špatného svědomí Evropy a USA z genocidy Židů a sovětského omylu, že v Izraeli vzniká socialistický stát. Jediné, co přetrvává, je izraelská lobby, a to nestačí. Izrael je dlouhodobě v rozporu s mezinárodním právem a jeho brutalita probouzí na Západě špatné svědomí vůči Palestincům. Pokud dnes ve jménu práva na sebeobranu překračuje všechny myslitelné hranice, podkopává tím samotné základy své existence.

[ZDROJ](#)